

העלון טעון גניזה, אין לקרוא בזמן התפילה!

פרשת "עקב"

זמני השבת

ר"ת	יעיאת שבת	כניסת שבת	הזמנים ליום שבת "אור המים"
20:57	20:05	18:55	ירושלים
20:54	20:03	19:13	ת"א
20:58	20:06	19:16	חיפה
20:55	20:03	19:13	באר שבע

שבת שלום ומבורך!



"והיה עקב תשמעון" - אין והיה אלא לשון שמחה. ואיך האדם יכול להגיע לשמחה אמיתית? אם יחיה תמיד במידת הענווה. ישים עצמו כ - "עקב" שהוא המקום הנמוך בגוף האדם כי מי שמנמיך עצמו ומתנהג ב"ענווה" זוכה להגיע לשמחה. ואומר רבי נחמן מברסלב "מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד" וצריך לזכור שכל המידות הרעות כגון: "עצבות" "כעס" וכו'. מגיעות בגלל מידת "הגאוה" כי אדם שמתגאה מגיע לידי כעס ועצבות, הוא חושב שמגיע לו הכל ועל כן כאשר הוא לא מקבל את הדבר הוא בא לידי כעס או עצבות חס ושלום. אך אדם שזוכה לידי "ענווה" הוא יודע שלא מגיע לו כלום, ומה שהוא מקבל מאת ה' זה מה שהוא אמור לקבל, ולכן מכוח "הענווה" זוכה להגיע להרבה מידות טובות כגון: אושר שמחה שלוה נחת וכו'.

סיבה נוספת שהאדם יכול להגיע לעצבות אומר רבנו הקדוש, אם יחשוב האדם שהוא רחוק מה' ואין לו מצוות הוא יכול בקלות להגיע לעצבות, וזה עצת היצר הרע להרחיק אותך מה' יתברך. והעצה לכך היא לזכור תמיד מה שהגמרא בברכות דף נ"ז אומרת, "אפילו ריקני שבשיראל מלאים מצוות כרימון". ואפילו אנשים הכי ריקים הגמרא אומרת עליהם שהם מלאים מצוות כרימון. האדם צריך לזכור זאת ולהתעודד ולא ליפול לעצת היצר הרע שרוצה להרחיק אותו מהאור המתוק של התורה, ומה' יתברך.

אנו רואים יסוד גדול נוסף, הפסוק ט"ו נגמר במילים "ואכלת ושבעת" ואילו ממשיך מיד הפסוק ט"ז מיד אחריו, "השמרו לכם" ורש"י מסביר את הקשר בין 2 הפסוקים, לומר לך, כיוון שתהיו אוכלים ושבעים השמרו לכם שלא תבעטו שאין אדם מורד בה' אלא מתוך שביעה. ולכאורה האכילה והשתייה הם דברים חשובים, אך צריך לדעת מה אפשר להכניס לפה, אם האכילה היא בקדושה, האדם מברך לפני ואחרי אז האכילה היא לשם שמים, אך אם האכילה והשתייה הם לשם זלילה והנאה בלי שום כוונה אחרת, אכילה לשם כוח שיהיה כוח לעבוד כוח ללמוד תורה, אז האכילה היא לא אכילה לשם שמיים, ומזה צריך להיזהר זהירות גדולה, שמאכילה כזאת עלולים לכפור בה' יתברך במיוחד שהולכים אחרי הזלילה וההנאה ויכולים לאכול גם דברים לא כשרים חס ושלום.

"ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם..". ורש"י מפרש, "משעה שהבן יודע לדבר, למדהו. "תורה ציווה לנו משה" שיהיה זה לימוד דיבורו. מכאן אמרו שהתינוק יודע לדבר אביו מתחילו ללמדו בשפת הקודש ומלמדו תורה, ואין הכוונה שרק האבא יכול ללמד את בניו תורה, אלא אם רואה האדם שהוא לא יכול ללמד את בניו תורה, הן בגלל שהוא עצמו לא בקיא כל כך או שאולי נסוק הוא בלפרנס את משפחתו יכול האבא להשכיר לבניו מלמדים או לשלוח אותם לשיעורי תורה ולעודדם לדרך התורה ואז השכר הוא עליו ואשריו חלקו שיצאו ממנו בנים צדיקים שילכו בדרך האמת.

העלון מוקדש לעילוי נשמת:

אורלי בת סעידה	נוריה בת נעימה	קוקב בת אביגיל	אינס בת מרים	חדווה בת מסעודה	ציפורה בת רבקה	שרה בת זילפה	שרה בת חנינה	חנה בת זוהרה	חנינה בת מסעודה
גרשון בן רחמה	אהרון בן חזלה	חי בן ירדנה	חנניה בן אסתר	יהושוע בן תמו	נתנאל בן אורלי	ישראל בן נרה	יעקב בן סעידה	אליהו בן רחל	שמעון בן עיישה
יצחק בן רחל	גראן בת גואר	שלמה בן נבט	מרדכי בן שרח						

"האכזבה מחוסר ההצלחה לערוך שינוי
היא המחסום העומד בפני הניסיון הבא להשתנות.
למד כיצד להיכשל בלי להתאכזב"
(רבי נחמן מברסלב)

2 אב

3 אב

4 אב

ראשון	יט' אב	שני	כ' אב	שלישי	כ"א אב	רביעי	כ"ב אב	חמישי	כ"ג אב	שישי	כד' אב	שבת	כה' אב
פטירת הצדיק: ר' יעקב כולי (מעם לועז)	פטירת הצדיק: ר' יוסף שטיינהרט	פטירת הצדיק: ר' אהרון מבעלז	פטירת הצדיקים: ר' יעקב אורנשטיין	פטירת הצדיק: ר' מרדכי בר הלל	פטירת הצדיק: ר' משה עדס	פטירת הצדיק: ר' יעקב קנייבסקי	פטירת הצדיק: ר' עזרא שני	פטירת הצדיק: ר' אפרים זלמן מרגליות	שבת מברכין פטירת הצדיק: ר' שמואל מיוחס				

מתורתו של הרב הגאון יורם מיכאל אברג'ל



אמרי נועם

בצור ירום

פרשתנו פותחת באומרה "והיה עקב תשמעון". חז"ל במדרש רבה, לימדונו כלל גדול. שבכל מקום שנאמר והיה זהו לשון שמחה. ותיבת "עקב" רומזת על מידת הענווה. כמו שנאמר "עקב ענוה יראת ה'" (משלי כב,ד). כלומר שמשפיל את עצמו כמו העקב שהוא האיבר הנמוך ביותר בגוף האדם וכל שאר האיברים דורכים עליו. לפי זה יש לבאר שרמזה התורה באומרה "והיה עקב" שרק כאשר יזכה האדם לקנות בנפשו את מידת הענווה והשפלות, יוכל באמת להיות בשמחה. והטעם לכך: משום שכל זמן שהאדם רודף אחר הכבוד ומרגיש את עצמו לאדם חשוב, הרי שבכל פעם שלא יכבדוהו כראוי, וכל שכן אם יזלזלו בו חס ושלום, מיד הורס את שמחתו, וידאב ליבו על כך שלא כבדוהו כראוי לפי דעתו, ואם כן לעולם שמחתו לא תוכל להיות שלמה. ורק כאשר יסגל לנפשו את מידת הענווה והשפלות, ירגיש את עצמו פחות שבפחותים שאינו ראוי לכבוד כלל, ממילא גם שלא יכבדוהו, אפילו אם גם יזלזלו בו, הדבר לא יגרום להשבית את שמחתו כיוון שהוא מתנהג בענווה ולא בגאווה. כמו שמספרים על יהודי אחד נשוא פנים וכולו אומר כבוד, (גאוותן), ופנה לאחד מגדולי החסידות, וטענתו בפיו "כולם בבית הכנסת דורכים עליי ומזלזלים בכבודי, וליבי מלא צער וכאב על כך תמיד". כשמע זאת הצדיק החסיד, חיך ואמר "כנראה שכבודו תופס את כל השטח בבית כנסת וממילא בכל מקום שדורכים עליו תמיד ידרכו עליך. עצתי היא, שתצמצם את עצמך קצת. ותיתן מקום גם לאחרים, וכך לא בכל מקום שידרכו, יהיה זה עליך". ושכרו של הנוהג בענווה כדברי אור החיים הקדוש בפרשתנו, "שישיג ויבין חמישים שערי בינה". וזהו שרומזת התורה באומרה: "עקב תשמעון", היינו, שבזכות שתנהגו במידת הענווה ותנעשו עצמכם כ-עקב, "תשמעון" כלומר תשמעו – | כלומר שתיזכו להשיג את שער ה' שהיא בגימטריה 50, חמישים שערי בינה.

אומר השל"ה הקדוש שגזירות אלו באו מחמת הנגיעה של המלאך בכף ירכו של יעקב, עד שבאו החשמונאים ובגודל קדושתם הפכו את כף לפך (של שמן טהור). הם מצאו פך של שמן, פך יש בה פ' כפופה, וכ' סופית פתוחה, לרמז שבחנוכה אדם ילמד מוסר, שהפה יהיה סגור, לא לדבר על אף אחד, והכף תהיה פתוחה לתת צדקה לעניים.

וזה בא לתקן את הטעות של יוסף ושל השבטים, אצל יוסף נאמר "ויבא יוסף את דיבתם רעה אל אביהם" (בראשית לז). אומר רש"י כל רעה שהיה רואה באחיו בני לאה היה מגיד לאביו, שהיו אוכלין אבר מן החי. ומזלזלין בבני השפחות לקרותן עבדים, וחשודים על העריות. כלומר אצל יוסף הפה שלו היה פתוח. אצל השבטים היתה בעיה אחרת, הם אהבו כסף "כה אמר ה' על שלושה פשעי ישראל... על מכרם בכסף צדיק ואביון בעבור נעליים". (עמוס ב'). בשביל עשרים שקלים הם היו מוכנים למכור את אחיהם לישמעאלים, על זה נאמר "ויגע בכף ירך יעקב". בגלל שהכף היתה סגורה, כי כל ההבדל בין כף לפך הוא שהאות כ' של כף היא כפופה וסגורה, ובא לרמז שכף ידם היתה כפופה וסגורה שלא לתת לאחרים. אבל ה'ף של כף היא פתוחה לרמז שהפה היה פתוח לדבר לשון הרע ודברים בטלים. כלומר אצל יוסף הפה היה פתוח להביא דיבתם רעה ואצל השבטים הכף סגורה כי הם התאוו לכסף. והתיקון לזה שתמיד קוראים את הפרשיות וישב מקץ בימי החנוכה כדי לתקן את העניין הזה של הכף והפך. לכן כתוב בגמרא (חולין צא' א') ויותר יעקב לבדו" אמר רבי אלעזר שנשתייר על פניו קטנים לרמז על שני פכין, הכף שנפגמה והפך שתיקן.. (בצור ירום חלק א' פרק א', עמ' 187-188).

הליכותיו והנהגותיו בקודש של סידנא בבא סאלי



פעם אחת הגיעו לבבא סאלי זוג שהיו נשואים כ- עשרים שנה ולא נפקדו בילדים. הבעל אמר לאשתו - ההלכה אומרת שלאחר 10 שנים ללא ילדים יכול האדם לגרש את אשתו, ומה נעשה? אמרה לו אשתו נלך לבבא סאלי הצדיק והוא יחליט ויתן את ברכתו. הבבא סאלי שמע את סיפורם ביקש מהם כמה רגעים לבדו, והחל לבכות דמעות מבלי שיראו אותו.. לאחר כמה רגעים חזר אליהם ואמר "בעוד 9 חודשים יהיו לכם ילדים" הבבא סאלי ראה שהזוג לא כל כך שמח ונראו בהלם, ואי וודאות. ולכן כדי לשמח אותם ולגרום להם לכיטחון גדול בה', ביקש הבבא סאלי מהבעל לקנות עגלה מיטה ובגדים לתינוק. לאחר ששמעו זאת, שמחה פרצה מבני הזוג והם הודו לצדיק ושבו לביתם בשמחה. בנו של הבבא סאלי ראה את כל המעשה מהצד ושאל את אביו "מדוע שבירכת את בני הזוג בכית?" אמר לו הבבא סאלי "כתוב בגמרא שהמגרש האדם את אשתו מזבח מוריד עליו דמעות. כאשר ראיתי שהם עומדים להתגרש אמרתי לפני ה' שיחשיב את הדמעות שלי במקום הדמעות של המזבח והעיקר שבני הזוג לא יתגרשו. כמה אהבת ישראל היתה לבבא סאלי שנזכה כולנו לאהבת ישראל ולאהבת ה' יתברך אמן ואמן.

רבנו הקדוש רבי נחמן מברסלב



פעם נסע רבנו הקדוש מברסלב בעגלה ליד כפר ראסשה באוקראינה. בעודה נוסעת בהר, החלה לפתע העגלה להידרדר למטה במהירות רבה עד שאחד מגלגלי העגלה נפל, והסכנה היתה גדולה מאוד.. נפח אחד אשר בית מלאכתו היה בקצה הכפר, הבחין בכך, ורץ מיד להציל את חייהם של נוסעי העגלה שהיו נתונים בסכנה עצומה. ולא ידע כי רבנו הקדוש יושב בעגלה. מעשהו היה מעשה של מסירות נפש, הוא רץ לעבר העגלה ועמד במדרון ובהיות שהיה בעל כוח גדול העמיד את כתפו למול העגלה שהתקדמה במהירות. ועצר את העגלה עד שנעצרה לגמרי. כשירד רבנו הקדוש מהעגלה והבחין באיש שמסר נפש עבור הצלת נפשות, מיד הודה לו וברכו באריכות ימים. וכן היה, אדם זה האריך ימים וחי למעלה ממאה שנה.. בזכות המעשה של מסירות הנפש עבור הצלת הנפשות.. (שיח שרפי קודש ב - קכז).

גם אתם יכולים להיות שותפים ביזכוי הרבים!

לקבלת העלון באיזור מגורכם, ולהקדשת שם להצלחה, רפואה או לעילוי נשמת יקירכם ולהיות שותפים ביזכוי הרבים.

צרו קשר במס': 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש



בשבוע שעבר סיפרנו על השודדים ועל הבעל שם טוב, והיום נמשיך בעוד סיפורים מתוקפתו של הבעל שם טוב ביערות ובהרים, שם עבד את ה' יתברך למרות כל הסכנות בהן חיות טורפות ושודדים.

הצפודע שעברה תיקון

בימים שבהם התבודד הבעל שם טוב בהרים, השודדים שם היו חברים לו, וכיבדו אותו מאוד. פעם אחת באו השודדים ואמרו לו: "אדוננו, יודעים אנו דרך קצרה המוליכה אל ארץ ישראל דרך מערות ומחילות. אם רצונך – בוא עמנו, ואנחנו נורה לך את הדרך." הסכים הבעל שם טוב והלך עימם. והנה הגיעו אל גיא עמוק מלא מים ורפש וטיט. במקום זה עברה הדרך על קורת עץ שהייתה מונחת מעבר זה אל העבר האחר. כדי לעבור עליו, אחזו השודדים ביתד ארוכה, שנעצו בקרקעית האגם. כשבאו אל הקורה, עלו עליה השודדים תחילה. וכשרצה הבעל שם טוב להלך על הקורה ראה שמקום זה הוא כ – להט חרוב ואם יעבור יהיה נתון בסכנה גדולה, ונתע לאחור ולא עבר עימם. אמר הבעל שם טוב בליבו "אף על פי כן, לא לחינם באתי לכאן." הוא סיפר לתלמידיו כי בדרכו חזרה עסק בתיקון נפשו של תלמיד חכם שהתגלגל בצפודע בתוך אותו אגם...

המפתח להיכלו של ה' – הלב החמים והשבור

פעם אחת ציווה הבעל שם טוב קדוש לתלמידו רבי זאב קיציס, שיכין עצמו וילמד את הכוונות שיש לכוון בתקיעות השופר כי הוא יהיה סמוך אליו בשעת התקיעות בראש השנה. למד רבי זאב את הכוונות ואף כתבם על נייר כדי שיוכל להביט בהם בשעת התקיעות. את הנייר שהכין שם רבי זאב בחיקו. הבעל שם טוב ראה זאת ברוח הקודש וגרם לך שהנייר נשמט ואבד. כשבא רבי זאב לסדר התקיעות חיפש את הנייר אך לא מצאו. לא ידע רבי זאב כיצד לכוון את תקיעות השופר, והתבייש כל כך. ומתוך בכי תמרורים מעומק ליבו ובלב שבור סידר את התקיעות בלי שום כוונות. לאחר התקיעות אמר לו הבעל שם טוב: "בהיכל המלך יש חדרים והיכלות רבים, ולכל חדר והיכל יש מפתח מיוחד ושונה. אך יש דבר הכולל את כל המפתחות כאחד, והוא הגרזן. בעזרתו אפשר לפתוח כל המנועולים של כל הפתחים כולם. כך הן הכוונות – אלו מפתחות. לכל שער ולכל פתח יש כוונה שונה ומיוחדת, אך המפתח הכולל, הפותח את כל השערים, הוא הלב הנשבר. כאשר ישבור אדם את ליבו לפני ה' באמת ומעומק הלב, יוכל להיכנס בכל השערים בהיכלו של מלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא."

הרב הגאון הרב ישראל אברג'ל שליט"א



כבר מימות עולם מצינו לאבותינו ורבותינו גדולי האומה, אדוני הדעת שדבקו בכל מאודם בעניין קדימת ההשכמה ללימוד התורה ולתפילה, ונתנו דעתם שתהיה תפילתם בהשכמה דווקא מטעם שקבלה היתה בידם שתפילת ההשכמה רצויה היא לפניו יתברך מאוד, וכן אתה מוצא לאורך כל הדורות שזו היתה דרכם של כל אבותינו ורבותינו צדיקי האמת, וכמו שאמרו במכילתא בשלח פרשה ה, "ויהי באשמורת הבוקר" (שמות יד, כד) אתה מוצא שתפילות הצדיקים נשמעים בבוקר.

- בקרו של אברהם מנין? שנאמר "וישכם אברהם בבוקר וכו'" (בראשית כב, ג)
 - בקרו של יצחק מנין? שנאמר (שם, פס' ו) "וילכו שניהם יחדו" (הרי שניהם השכימו בבוקר).
 - בקרו של יעקב מנין? שנאמר "וישכם יעקב בבוקר ויקח את האבן" (שם כח, יח).
 - בקרו של משה מנין? שנאמר "וישכם משה בבוקר ויעל אל הר סיני וכו'" (שמות לד, ד)
 - בקרו של יהושע מנין? שנאמר "וישכם יהושע בבוקר ויסעו מהשיטים" (יהושע ג, א).
 - בקרו של שמואל מנין? שנאמר "וישכם שמואל לקראת שאול בבוקר" (שמואל א' טו, יב).
 - בקרים של נביאים העתידיים לעמוד מנין? שנאמר "ה' בוקר תשמע קולי בוקר אערך לך ואצפה" (תהילים ה, ד).
 - בקרו של עולם הבא מנין? שנאמר "חדשים לבקרים רבה אמונתך" (איכה ג, כג).
- (מתוך חלב הארץ, חלק ראשון סימן א' פרק א' עמ' 85-86).

הרב הגאון שלום ארוז שליט"א



לעומת זאת, כשאדם הולך עם תודה והודאה, נפתחים לפניו כל השערים וכל הדלתות וכל החלונות, אולי אפילו שולחים מלאך שיפתח קירות, שלא תהיה שום מניעה שתחסום חלילה את ההודאות של אותו אדם מלבוא לפני ה' יתברך. ועוד אומרים לו: "אתה אוהב להודות אנחנו ניתן לך על מה להודות.. שלא תיפסק אצלך השירה וההודאה.."

ישנה עצה נפלאה למי שרוצה להרגיל את עצמו לראות את הטובות והחסדים של ה', ולהתחיל ללכת עם תודה – הודאה. העצה היא לקחת מחברת ולרשום בה את כל החסדים והישועות שה' עושה לך, ופשוט להודות על כל דבר שרשום שם בפרטיות. מי שינעשה כן, קודם כל מובטח לו שהוא יתמלא שמחה, כי הוא יגלה שהחיים שלו מלאים בחסדי הבורא..

(מתוך שערו בתודה, עמ' 37).

רבנו יוסף חיים - הבן איש חי זצ"ל



בכל יום לאחר תפילת שחרית, היה הבן איש חי חולץ את נעליו בכניסה לבית המדרש, ואחר כך היה נכנס פנימה ומתישב על השטיח. סביבו היו מתקבצים תלמידיו המופלגים והיו לומדים ממנו תורה. יום אחד, במהלך לימודם נשמע קול בכי מן הפתח. שמש בית המדרש ניגש אל הפתח והתברר כי אישה אלמנה מבקשת לשטוח את ליבה בפני הרב. האם תוכלי להגיע אחרי השיעור? הציע השמש אולם הבן איש חי עצר בעדו. "אין לגרום צער ליתום ואלמנה". פסק הבן איש חי וקם ממקומו, לשמוע את דברי האלמנה האומללה. הבן איש חי יצא אל הפתח ובאותו רגע כאשר הבן איש חי עמד לנעול את מנעליו, זינק רבי אפרים זליכה הכהן, מבחירי תלמידיו של הבן איש חי, ונטל את הנעליים והגיש לפניו, והחל לנשק את רגלי הבן איש חי. "חכם אפרים!" מה הנך עושה? גער הבן איש חי, כי לא רצה שיחלקו לו הכבוד הזה. אמר להם רבי אפרים "דעו לכם, שנישקתי את רגליו הרגשתי כאילו אני מנשק ציצית ותפילין".

הערצתו של הגאון רבי עבדאללה סומך לתלמידו הבן איש חי היתה רבה. ורבי עבדאללה עשה הכל כדי לפרסמה ברבים.

מנהג קבוע של רבי עבדאללה סומך להגיע לדרשתו של הבן איש חי לפני בואו של הבן איש חי, ובבואו של הבן איש חי לקום מפניו מלא קומתו. הבן איש חי לא חש בנוח עם העובדה כי רבו קם לפניו מלא קומתו וכמה פעמים ניסה להקדים ולבוא לפני רבו כדי שרבו לא יקום מלפניו. ואמר רבי עבדאללה סומך "אם היה כוחי במתני אז הייתי מרכיבך על כתפי.."

מרן פאר הדור - הרב עובדיה יוסף זצ"ל



יש להזהיר מוכרי תפילין ומזוזות, שאם בא אליהם לקוח ואומר שברצונו להשיג תפילין או מזוזות מהודרות, לא ימכרו לו תפילין או מזוזות שנתעוררה בהן שאלה הלכתית, שיש בה מחלוקת בפוסקים, אם יש להכשיר או לפסול, אף על פי שהורה בהן חכם מובהק להתיר, אלא אם כן יודיעו לו מראש על כך כדי שלא יהיה הדבר כמקח טעות לגבי. (ילקוט יוסף, עמ' כה ממה שכתוב ביבי"א ח/ה, ח/ח"מ, ו.ג.).

סופר איטר יד ימינו, שעושה כל מלאכתו וגם כותב בשמאל, צריך לכתוב ספרי תורה תפילין ומזוזות, בשמאלו, שהיא נחשבת כימין כל אדם. וכתובתו כשרה אף לכתחילה (יבי"א ח/ג.). ויחידי סגולה השרידים אשר ה' קורא המתנהגים בכל דרכיהם על פי הקבלה נכון שיחמירו על עצמם גם בזה, שלא להניח תפילין כאלה הנכתבים על ידי סופר איטר. (ילקוט יוסף עמ' לז.).

גידם (בלי ידיים) הכותב בפיו תפילין או מזוזות, ספר תורה, יש המכשירים ויש פוסלים, ולכן, אם אי אפשר להשיג תפילין אחרים יניח תפילין אלו ללא ברכה. (חזון עובדיה ח/ה עמ' קלז ד"ה כתב).

הרב הגאון ראובן אלבז שליט"א



התורה שלנו מגוונת ומתחדשת תמיד. בתחילה חומש בראשית, אחר כך חומש שמות, ויקרא במדבר דברים. התלמוד נקרא "תלמוד בבלי" כיוון שהוא בלול מכל חלקי התורה. (סנהדרין כד עמ' א) מדרש, הלכה, אגדה, סברא, פילפול, קל וחומר וגזרה שווה. הכל יש בו. רק מי שלמד תלמוד נכנס באמת לעולמה של תורה, יכול אדם ללמוד הלכות ולקרוא זוהר, אבל עד שלא נכנס לתלמוד הוא לא עולה דרגה. לאחר שאדם נכנס לתלמוד וטועם את מתיקותו – שוב לא יוכל לעזבו לעולם. ידוע שאחד הדברים הטובים והמועילים ביותר לקרב יהודי לתורה ולמצות הוא לשבת וללמוד איתו תלמוד עם רש"י ותוספות. או אז יכיר לתדהמתו כמה עמקות טמונה בתורה הקדושה, ואם הוא בעל סברא ואינו נטול שוחד של תאוות העולם הזה, שוב לא יוכל לעזוב את התלמוד, לא יצליח להתנתק ממנו.

אחד מראשי בית המשפט העליון לשעבר למד בצעירותו בישיבת חברון, הוא היה גאון, אך דוחק הפרנסה אז היה מאוד קשה והוא התפתה לצאת מהישיבה הקדושה וללכת ללמוד בפקולטה למשפטים. כשסיים את לימודו התחיל לעבוד כעורך דין, לאחר תקופה קצרה מינהו לתפקיד פרקליט המדינה לבסוף נעשה ראש בית המשפט העליון.

באחת מהשבתות השנה ניסה ראש ישיבתו ללכת אליו לביתו ולנסות לקרבו בחזרה לתורה ולמצוות, כיון שהיה לו צער גדול מעזיבתו. נכנס הרב וראה יושב על סטנדר מנגן את הגמרא, ובידו השנייה מעשן סיגריה. שאלו הרב בצער "בני לאן הגעת? איך אתה יכול ללמוד גמרא ובו זמנית לעשן סיגריה ולחלל את השבת הקדושה?" ענה לו אותו אדם: "כבוד הרב איני מסוגל לעזוב את תאוותיי ולכן אני מעשן, אך מנגד זה, איני מסוגל לעזוב את לימוד התורה, כי כל החכמה של באה ממנה.. אומנם בסוף ימי התחרט על שעזב את התורה בעבור העולם החולף.. (מתוך משכני אחרון, במדבר, עמ' מח-מט).

העלון מוקדש להצלחת:

מור אבי אוריאל בן ציפורה	מרת אימי ויואן בת נוריה
עזרא בן נאוה	בת חן בת עירית
אלעזר בן כוכבה	בר ושרית ישראל
נדב בן מלי	אליעד אליהו בן אריאלה
יסמין בת רחל	

העלון מוקדש לרפואת:

צ'צ'אן בן ביסקה
חזלה בת חביבה
דביר בן גאולה
ראובן בן חנה
זהבית בת חנה
עליזה בת נינט